

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

Broj: S1 3 U 032960 19 U
Sarajevo, 11.03.2020.godine

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija, Jadranke Brenjo kao predsjednika vijeća, Amira Kapetanovića i Maide Bikić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Enise Imamović, u upravnom sporu tužitelja Shimadzu d.o.o. Sarajevo, ulica Tešanjka broj 7. zastupan po punomoćniku Nezirić Sanelu advokatu iz Sarajeva, protiv rješenja broj JN2-01-07-1-881-8/19 od 21.05.2019. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi Sarajevo ulica Dubrovačka broj 6, u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana 11.03.2020. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje broj JN2-01-07-1-881-8/19 od 21.05.2019. godine se poništava u osporenom dijelu stava 2 dispozitiva i predmet vraća tuženom na ponovno rješavanje.

Obavezuje se tuženi da tužitelju nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 280,80 KM, u roku od 15 dana od dana dostavljanja ove presude.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem broj kao u uvodu ove presude, poništena je odluka o izboru najpovoljnijeg ponuđača za LOT 1 broj 1119/19 od 26.03.2019. godine (stav 1 dispozitiva).

Usvojen je zahtjev tužitelja za naknadu advokatskih troškova u iznosu od 240,00KM uvećanih za 17 na ime PDV, što ukupno iznosi 280,80 KM, pa je odlučeno da iste je ugovorni organ dužan naknaditi tužitelju u roku od 15 dana od dana izvršnosti osporenog rješenja (stav 2 dispozitiva).

Usvojen je zahtjev za povrat uplaćenih sredstava na ime naknade za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 2.500,00KM (stav 3 dispozitiva).

Protiv osporenog rješenja i to odluke o troškovima postupka (stav 2 dispozitiva Rješenje) tužitelj je blagovremeno pokrenuo upravni spor iz razloga propisanih u odredbi člana 11. Zakona o upravnim sporovima BiH. U tužbi navodi da dispozitivom Rješenja je utvrđeno da tužitelju pripada naknada troškova postupka za podnošenje

žalbe u upravnom postupku u iznosu od 240,00 KM, a da pri tome tuženi niti u jednom dijelu Rješenja ne obrazlaže primjenom koje odredbe je obračunao troškove sastava žalbe na ovaj način, niti tuženi obrazlaže iz kojeg razloga je tužitelja odbio sa preostalim dijelom zahtjeva za naknadu troškova sastava žalbe. Stoga tužitelj ukazuje da je tuženi dužan u Rješenju obrazložiti svoju odluku po pitanju troškova, te posebno je dužan obrazložiti iz kojeg razloga je odbio tužitelja sa dijelom postavljenog zahtjeva, pa je u tom smislu tuženi pogrešno primijenio odredbe ZUP-a kada nije dao jasno obrazloženje iz kojeg razloga je tužitelju dosudio manji iznos troškova sastava žalbe nego je to traženo žalbom. Ukazuje se tuženi u pobijanom Rješenju nije naveo niti jedan argument niti razlog zašto bi se žalbeni postupak pred URŽ-om smatrao neprocjenjivim predmetom, posebno imajući u vidu da je upravo procijenjena vrijednost javne nabavke bitni element žalbe, odnosno da se sam žalbeni postupak i ne može voditi bez procijenjene vrijednosti javne nabavke, pri tome tužitelj ističe više odredbi Zakona o javnim nabavkama i to članove 14,15,18,61,64,65,68,93,105 i 106 Zakona o javnim nabavkama kojima je propisano da je procijenjena vrijednost javne nabavke obavezan dio i same odluke o pokretanju postupka javne nabavke, izbora vrste postupka, tenderske dokumentacije, a posebno da je vrijednost javne nabavke obavezna u žalbenom postupku, jer je to odlučujuće za određivanje prije svega nadležnosti Ureda za razmatranje žalbi, odnosno procijenjena vrijednost javne nabavke je nužna jer se i visina naknade za pokretanje žalbenog postupka, kao obaveznog djela žalbe, određuje upravo prema podatku o procijenjenoj vrijednosti javne nabavke. Stoga je stav tuženog da se troškovi sastava žalbe u postupku javne nabavke imaju smatrati kao sastav podnesaka kojima se pokreće upravni postupak u neprocjenjivim predmetima, nepravilan, odnosno nepravilna je odluka da se troškovi odmjeravaju prema odredbi člana 18. stav 3. Tarife. Na kraju tužitelj predlaže ovome sudu da donese presudu kojom će poništiti osporeni akt i predmet vratiti tuženom na ponovo rješavanje uz naknadu troškova upravnog postupka u iznosu od 1045,98 KM, uvećano za troškove takse na tužbu u iznosu od 100,00 KM.

U odgovoru na tužbu tuženi je predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02. do 74/10), pa je odlučio kao u izreci presude, iz slijedećih razloga:

Iz obrazloženju osporenog rješenja proizilazila da u pogledu odluke o troškovima upravnog postupka ista nije ni obrazložena. Odnosno da osporeno rješenje ne sadrži razloge za donošenje odluke u pobijanom dijelu.

Po ocjeni ovog vijeća, zakonitost osporene odluke dovedena je u pitanje prigovorima iz tužbe.

Ovaj sud prije svega napominje da odredbom člana 233. stav (1) propisano da odredbe ovog zakona, koje se odnose na rješenje, primjenjuju se i na rješenja koja se donose po žalbi. Dalje odredbom člana 200 stav 2. isto. Zakona propisano je da obrazloženje rješenja sadrži: kratko izlaganje zahtjeva stranaka, izvedene dokaze i utvrđeno činjenično stanje, razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni dokaza, razloge zbog kojih nije uvažen koji od zahtjeva stranaka, razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kako je dato u dispozitivu i pravne propise na osnovu kojih je riješena upravna stvar. Ako žalba ne odgađa izvršenje rješenja, obrazloženje sadrži i pozivanje na propis koji to predviđa. U obrazloženju

rješenja moraju biti obrazloženi i oni zaključci protiv kojih nije dopuštena posebna žalba. Nadalje odredbom člana 108. stav (1) propisano je da u rješenju kojim se postupak završava, organ koji donosi rješenje određuje ko snosi troškove postupka, njihov iznos i kome se i u kom roku imaju isplatiti, do je odredbom člana 199. stav (3) propisano da dispozitivom se može riješiti i o troškovima postupka, ako ih je bilo, određujući njihov iznos, ko ih je dužan platiti, kome i u kom roku.

Nije sporo da je u predmetom postupku tuženi dispozitivom i to u stavu 2. tuženi odlučio i o troškovima upravnog postupka. Međutim osnovana tužitelj ukazuje da obrazloženje rješenje ne sadrži razloge za donošenje istoga. Naime rješenje ne sadrži razloge zašto je djelomično usvojen zahtjev tužitelja za naknadom troškova postupka, odnosno iz kojih razloga preko dosuđenog je takav zahtjev odbijen, niti prave propise na osnovu kojih je odlučio o troškovima postupka. Iz tih razloga je i ovaj Sud onemogućen u ispitivanu zakonitosti osporenog rješenja zbog čega je i donio odluku kao u dispozitivu presude.

Odluku o troškovima postupka, Sud je donio na osnovu odredbe člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH i primjenom člana 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine Federacije BiH“ broj: 22/04). Dosuđeni troškovi se sastoje od naknade za sastav tužbe sa obračunatim PDV-om od 17%, u iznosu od 280,80 KM. Kako je sud poništio konačni upravni akt, to je tuženi dužna naknaditi tužitelju troškove sudskog postupka. U preostalom dijelu zahtjev za naknadu troškova je odbijen, jer se radi o neprocjenjivom predmetu, za koji je članom 19. AT propisano pravo na naknadu u iznosu od 80 bodova, što uz vrijednost boda od 3,00 KM iznosi 240,00 KM.

U pogledu zahtjeva naknade takse na tužbu isti je odbije jer nije ni predumjmljen od strane tužitelja tj. tužitelj takav trošak nije ni imao da bi ga mogao potraživati, dok u pogledu takse na presuda zahtjev odbijen jer se ista plaća samo kada Sud odbije tužbu shodno članu 6. Zakona o sudskim taksama u postupku pred Sudom Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik“ broj 39/03).

Slijedom svega navedenog Sud je odlučio kao u izreci presude, primjenom člana 34. stav 2. a u vezi s članom 37. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH.

ZAPISNIČAR
Enisa Imamović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA

Jadranka Brnjo